

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK III.

DE MENSELIJKE GEEST AAN HET WERK.

De mens beschouwt vaak zijn mentale compositie als geest. En dan lopen er zo bezien inderdaad heel wat eigenaardige geesten rond. Maar de praktijk wijst uit dat er in de mens een geest steekt. Ik weet niet hoe deze er precies in komt, maar ongetwijfeld is er een bewustzijn dat ook vroegere levensfasen omvat en vroegere ervaringen. Deze incarnatiewaarde speelt een rol in het gehele menselijke bestaan. Als men mij dat vroeger had gezegd, had ik het niet geloofd, maar achteraf bekeken blijkt dat die stelling toch wel juist is.

Nu zijn er allerhande mocizame processen, waardoor de mens tenslotte wordt tot wat hij uiterlijk schijnt te zijn. Ik wil daar niet teveel op in gaan, vooral niet omdat ik in dat geval een groot gedeelte van de tijd zeker aan maatschappij-kritische beschouwingen zou wijden. En dat lijkt mij voor u zelfs zonder Kabinet, o arm berooid volk, een moeizame en niet te verdragen lezing. Daarom zou ik eerder willen ingaan op het aspect van de invloed dat dit verleden heeft op de mens en zijn gedragingen en u iets duidelijk willen maken over de wijze, waarop dit verleden en deze geest geestelijke contacten leggen - bewust of onbewust - en daarmee voor de mens vaak wat onverklaarbare en zelfs wel moeilijke situaties in het leven roepen. Wat dit laatste betreft, moge het u bespaard worden. Achteraf bezien, heb ik daar in mijn leven zwaar aan gelaboreerd.

Door incarnaties, door het leven in de sferen ontstaat er een bewustzijn. Dit geestelijk bewustzijn houdt in: bekwaamheden, vaardigheden en daarnaast gerichtheden. Hierop wil ik eerst ingaan.

Bekwaamheden.

Als u in het verleden kunstzinnig van aanleg bent geweest, dan kunt u een zeker inzicht hebben verkregen in de materie, in de wijze waarop u die hanteert en zo een bekwaamheid hebben verworven. Deze bekwaamheid zult u doorgaans naar volgende incarnaties overbrengen.

Vaardigheden.

Deze zijn weer iets anders. Als wij kunst als voorbeeld nemen, dan is de bekwaamheid die een componist bezit de vaardigheid die de reproducerende kunstenaar bezit. Vele kunstenaars reproduceren veel, zelfs zichzelf.

Gerichtheid.

Deze is misschien de belangrijkste factor. Als je een paar keer je hebt gebrand aan een vuur, kies je voortaan een weg daaromheen. Als je ervaringen hebt opgedaan die onaanvaardbaar waren, dan bestaat de neiging om die ervaringen in het vervolg te vermijden. Zo kiest u uit de mogelijkheden van incarnaties, maar ook uit de verschillende mogelijkheden die uw bestaan u biedt een weg, die u zo ver mogelijk verwijderd zal houden van wat u scheen te schaden.

Dit is een punt, dat men zich meestal niet realiseert. Indien u echter nagaat hoe vaak u dingen vermijdt, omdat u dit impulsief als noodzaak aanvoelt en later, wanneer blijkt dat u ten aanzien van anderen gelijk heeft gehad, dit gezond verstand noemt, dan zult u mij toegeven: een ingebouwde gerichtheid is voor de mens een feit.

Met deze kwaliteiten gaat u het leven in. Maar die kwaliteiten berusten in uw geest. Wat het lichaam daarvan overneemt kan hoogstens worden beschouwd als een afschaduwing daarvan. Op het ogenblik, dat een mens in zijn stoffelijk leven een daad stelt die perfect harmonisch is met een gerichtheid, een bekwaamheid of een waardigheid die in de geest bestaat, zal dit deel van zijn stoffelijk bestaan dus sneller en veel verder worden overgedragen dan bij andere zaken het geval is.

Wij hebben daarover wat onderricht gehad. De geest, die in de stof leeft, is pre-selectief geïntereerd t.a.v. een verrijking, die direct in contact staat met vorige situaties of bereikingen. Van deze formulering heb ik dan verder afgeleid:

- a: dat een mens elke keer, als hij een ervaring opdoet die harmonieert met de eigenschappen van zijn geest, hij hierdoor in die geest intenser kan reageren;
- b: dat daardoor ook zijn geestelijke capaciteiten en eigenschappen in de stof een grotere rol gaan spelen;
- c: dat de kwaliteit van de daad of de beleving ervan weer wordt vastgelegd in de geest.

U kunt begrijpen, dat indien dat gebeurt, die geest in zich niet helemaal alleen is. Ik b.v. ben een geest en ik voel nog voortdurend de zielenverwantschappen met entiteiten in en buiten de stof, die - laten we zeggen - mijn vroegere ervaringsscala ook zelf zeer op prijs stellen.

Als u - om bij de kunstenaar te blijven - componeert op grond van een in u gelegen vaardigheid, dan zult u het gehele proces van componeren niet alleen stoffelijk en misschien ook in uw eigen geest beleven, maar u straalt het tevens in de geest uit. En dan gaan andere geesten wie dit iets zegt daarop reageren. Ik heb overigens met enige verwondering geconstateerd, dat een werkelijke compositie vanuit geestelijk standpunt eigenlijk een soort verzamelwerk is. Het zijn allerlei inspiratieve en intuïtieve bijdragen van vele entiteiten, opgenomen middels de geest van de geconcentreerde componist en vertaald in de termen van zijn trant, zijn methodiek.

Als wij dit zeggen over een componist, dan neemt iedereen dat graag aan. Als iemand een mooi lied componeert, dan zegt men: Hij heeft de engeltjes horen zingen of de kosmische muziek geregistreerd met beperkte menselijke middelen. Ik zou alleen graag willen weten, waaraan deze mensen dan het ontstaan van bepaalde vormen van beat-muziek en atonale muziek zouden willen wijten. Het zouden dan - volgens mij - toch geen engeltjes kunnen zijn, die je hoort zingen; misschien horen ze de duvel donderen!

Nu zult u zich misschien kunnen voorstellen, dat voor een geest een werkelijke harmonie met een ander, die tot directe conclusies leidt, eigenlijk alleen maar mogelijk is op een terrein, waarop in beiden een gelijke waarde aanwezig is. Althans, dat zoudt u naar ik aanneem uit de vorige hoofdstukken van deze reeks lessen wel kunnen constateren.

Alles wat dus aanwezig is in de mens en in diens geest is mede gerepresenteerd, vindt zijn weerskaatsing in de sferen. Hier is geen sprake van een bewuste overdracht van geestelijke waarden (trouwens de meeste mensen zouden daar toch geen raad mee weten, dunkt mij), er is gewoon sprake van een aanvulling via de eigen geest welke in de materie als een normaal deel van de eigen functie kan worden verwerkt. Vandaar dat de meeste mensen, die denken zichzelf te kennen, steeds weer tot de conclusie komen dat zij zichzelf niet begrijpen. Maar dat is dan volgens mij wel het summum van zelfkennis.

De consequenties voor de relatie mens-geest zijn uit de aard der zaak vele. Het kan ook een harmonie zijn die op minder edele principes is gebaseerd.

Als ik terugdenk aan mijn laatste aards bestaan, moet ik toegeven dat voor mij harmonieën mogelijk zijn gebaseerd op feiten, die men op aarde in die vorm niet zeer op prijs stelt.

Stel nu - het is maar een stelling - dat één van u geestelijk een aantal gerichtheden, vaardigheden of bekwaamheden bezit, die negatief zijn, die op chaos gericht zijn in plaats van op oprechtheid en zelferkenning. Dan is het toch wel duidelijk, dat indien zo iemand tot een daad komt die overeenstemt met hetgeen er in hem leeft, hij een enorme versterking van deze factor krijgt uit de geest. Als je begint met een tikje chaos, dan wordt het meer chaos. Misschien is de eenvoudigste manier om dit stoffelijk uit te beelden wel: de driftbuien waaraan de mens over het algemeen lijdt zo nu en dan. Altijd zeer gerechtvaardigd natuurlijk zeker als het van de aanwezigen komt, maar desalniettemin een onredelijke reactie gebaseerd vaak op een op zich eigenlijk niet eens belangrijk feit. Het is dan een verwerping van b.v. een persoonlijke waarde waarover u zich opwindt of een krenking van uw waardigheid, een aantasting van uw gevestigd recht. Normalerweise zoudt u even opvlammen en zeggen: Ach, laat maar rusten.

Stel nu, dat dit een ervaring is die in de geest is verankerd; iets wat meewerkt in uw gerichtheid en mogelijk daarbij een bekwaamheid is om u op een bepaalde wijze te verweren. Wat gebeurt er dan? Dan zal deze eenvoudige stoffelijke situatie resulteren in een enorm contact met lagere entiteiten, die met dezelfde intentie, dezelfde impulsen en krachten geladen zijn. Dan versterkt uw drift zich op onredelijke wijze; en wat meer is, u begint dan door de drift geregeerd tegen uw aard in te handelen en op te treden.

Het is begrijpelijk, dat iemand driftig wordt en een bord kapot slaat; dat vind ik heel normaal. Dat komt voor en is ook gunstig voor de porceleinvervaardigers; daar kun je niets op tegen hebben. Maar zodra je een hoofd gaat inslaan, wordt het wel wat anders. Dat is voor de meeste mensen tegen hun normale karakteristiek in. Mensen, die naar een mes grijpen, terwijl zij altijd erg vreedzaam zijn en in de driftbui zover komen dat zij een ander doodsteken. Hoe vaak komt dat niet voor? Dan hebben wij hier te maken met een versterkingsfactor waarbij het onredelijke domineert.

Meestal gaat dat wel weer voorbij. Maar het kan natuurlijk ook zijn, dat je een dergelijke harmonie dermate sterk maakt, dat de emoties die in die geesten leven in je eigen geest een hoofdrol gaan spelen. Je zou het een soort "feed back" kunnen noemen (het terugvoeren van het resultaat naar de zendende factor waardoor het versterkt opnieuw terugkeert enz.; een soort vergeestelijke "Mexicaanse hond"). In dat geval ontstaat er wat men noemt een monomane vorm van bezetenheid. Dan zal die persoon in het vervolg op elke soortgelijke situatie met een onmiddellijke onredelijkheid reageren, die helemaal niet meer kan worden afgemeten aan zijn gedragingen.

Ik heb mij laten vertellen, dat men tegenwoordig nogal wat last heeft van z.g. psychopaten. Een heel mooie naam, waarmee alleen maar wordt aangegeven dat deze mensen niet normaal zijn. Als wij die psychopaten nagaan, dan komen wij heel vaak tot de conclusie dat zij onder normale condities als mens redelijk aanvaardbaar optreden, maar dat zij op bepaalde punten absoluut abnormaal reageren en vaak gewelddadig. Er zijn natuurlijk dingen waarin een primaire drang een rol speelt. Daar zijn de verkrachters, de rovers, daar zijn de mensen die zich gewoon gedwongen gevoelen om gekke dingen te doen, al is het maar een verkeersagent op zijn hoofd te timmeren of iets dergelijks. Als je die mensen nu onder behandeling stelt en je weet waar de oorzaak ongeveer ligt, kun je die oorzaak wegnemen. Die mensen gaan dan normaal functioneren of reageren tot op het ogenblik, dat die impuls weer optreedt. En op dat moment, als die eerste aanleiding er weer is, treedt dezelfde onbeheerstheid op. De eenmaal geschapen harmonie kan slechts moeilijk worden verstoord. U zult zich waarschijnlijk afvragen: waarom?

Indien het negatieve factoren zijn, dan heb je meestal wel te maken met minder verlichte geesten. Ik wil niet zeggen, dat wij, die in een lichte wereld

leven, nu geheel vrij zijn van dergelijke effecten, maar wij reageren daarop zeker niet fel en negatief. Die entiteiten zullen dus genieten van de emotie, van de herbeleving van iets wat hun bestaan heeft gedomineerd. Voor hen is dus de band belangrijk. De eenmaal bestaande harmonie wordt door de andere entiteiten uit een soort behoefte in stand gehouden. Het is wel eens mogelijk om die te verbreken, maar dan moet je de persoon eerst ertoe brengen om het tegenovergestelde te beleven - emotioneel en praktisch - van wat hij normalerwijze doet. Er volgt dan een verbreking van die harmonie, want dan komt er iets wat voor die entiteiten onaanvaardbaar is. U ziet, het is een rare situatie.

Een van de andere dingen waarmee je ook heel sterk rekening moet houden, is de eigen geestelijke structuur, de z.g. bezetenheid. Nu zien de meeste mensen bezetenheid als een soort inbeslagname zonder meer. Dat is meestal niet zo. Een bezetenheid is gebaseerd op een harmonie. Dat kan niet anders, want waar geen harmonie bestaat, daar kan geen bezetenheid ontstaan. Dus de mens, die wordt bezeten, moet grondeigenschappen hebben, die altijd mede in de geest aanwezig zijn. De geest heeft de incarnatie gezocht. De geest heeft haar indrukken, haar gerichtheden en degelijke vastgelegd. Dus is hier de geest ook weer mede aansprakelijk.

Het is een beetje vervelend tegen de mensen te zeggen: Als u in beslag wordt genomen, dan bent u zelf mede schuldig. Maar het is werkelijk een feit. Want zonder uw instelling, uw vorm van harmonie met anderen, is het niet mogelijk dat andere geesten een dermate groot gezag krijgen, een dermate sterke greep op u krijgen, dat zij uw reacties en impulsen gaan domineren. En dat is in wezen toch bezetenheid.

Er zijn natuurlijk heel veel meer van die zaken, want een bezetenheid voert tot wat men noemt geestesziekte.

Wij kennen ook de aanhechting. Daar zult u ook wel wat over gehoord hebben. De aanhechting kan ook leiden tot onaangename nevenverschijnselen, al dan niet bedoeld. Maar die nevenverschijnselen zijn dan naar buiten toe het sterkst kenbaar waar er een zekere parallel bestaat tussen de instelling van degene in wiens aura de aanhaking plaatsvindt en de entiteit, die daarin gevangen zit. Het is nooit een kwestie van alleen maar strijdigheden. Ik zou op grond hiervan willen stellen:

- 1e. Voor een groot deel van uw directe contacten en mogelijkheden ten aanzien van de geest bent u afhankelijk van de structuur van uw eigen geest.
- 2e. Zoals uw gedrag en uw ervaringen voor een deel zeker door uw geest worden bepaald, zo zullen ook de harmonische punten voor uw geest mede bepalend zijn voor een versterking van belevingen en mogelijkheden.
- 3e. Een mens kan vaak het onmogelijke presteren - althans vanuit menselijk standpunt - op het ogenblik, dat hij geestelijk a.h.w. volledig kan opgaan in de stoffelijke situatie en daardoor krachten verkrijgt niet alleen uit het eigen ego, maar ook uit de omringende sfeer, uit alles waarmede dit ego in de sferen harmonisch is.

Het wordt nog veel interessanter, als wij gaan kijken naar bepaalde paranormale effecten daarbij.

Ik heb ook zo hier en daar wat genezers aan het werk gezien in mijn tijd, ofschoon dat meestal meer "Coué-achtig" ging. Wat wij daarvan kunnen constateren is heel vaak, dat de kwaliteit van de genezing sterk afhankelijk is van de kwaliteit van de genezer en vooral van diens geestelijke kwaliteit. Het klinkt misschien gek, maar ik wil proberen ook dit te verduidelijken.

Iemand wil een ander genezen. Hij doet dat, omdat hij daardoor zelf aanzien wil gewinnen. Dan zal hij op grond van die zelfzucht (het is een zelfzuchtige gerichtheid) waarschijnlijk wel bepaalde harmonieën met de geest kunnen verkrijgen, maar dan gaat het om het effect van de genezer en niet om de

feitelijke genezing. Dat zal zich in de resultaten die hij bereikt ongetwijfeld weerspiegelen. Hij zal vele mensen tijdelijk genezen, maar weinigen werkelijk genezen.

Stel daar nu iemand tegenover, die feitelijk uitgaat van harmonie, iemand die werkelijk de behoefte heeft om een ander nu eens uit de zorgen te helpen. Dan zal zo iemand dus niet zelfzuchtig gemotiveerd zijn. Hij grijpt direct naar een hoger deel van zijn ego uit; dus naar een harmonie op een veel hoger peil. Als u nu even verder nadenkt, dan zult u zich realiseren dat er dan een kracht zal ontstaan, die veel zuiverder is. Het effect zal misschien niet spectaculair zijn, maar het zal wel van blijvende aard zijn. Want hier is een kracht, die doorwerkt en op geestelijk en op stoffelijk niveau, zonder dat daar verder een beperking buiten de genezingswil aan te pas komt. En dat hebben wij ook met mensen, die anderen proberen te helpen. Een aardig voorbeeld:

In mijn tijd had je heel wat koffiediklezers, astrologen en al dat soort mensen. Nu is mij dit opgevallen: Er waren mensen bij, die dat eigenlijk alleen maar deden om je uit de zorgen te helpen, om je even een beetje adem te geven. Die mensen hadden het meestal bij het rechte eind, toch deugde er van hun astrologische berekeningen niet veel. En het koffiedik, daar keken ze wel naar, maar daar was ook niet veel in te zien, meestal trouwens niet. Deze mensen echter kwamen tot juistere voorspellingen, juistere aanwijzingen dan degenen, die het hoofdzakelijk deden om er beter van te worden. Zij hadden misschien een betere techniek, maar het eindresultaat was meestal van mindere kwaliteit.

Het klinkt krankzinnig, tenzij je je weer gaat realiseren: indien je je bezighoudt met astrologie, dan hou je je wel bezig met iets wat als een soort wetenschap mag worden beschouwd, maar om dat juist aan te voelen, en juist te interpreteren heb je een geestelijke gevoeligheid nodig. Als je nu alleen maar denkt aan wat het oplevert, dan kom je tot een stoffelijke interpretatie, waarbij geen rekening wordt gehouden met de werkelijke feiten die vanuit de geest bekend zijn. Aan de andere kant, als je dat doet om iemand te helpen, dan is dat eigenlijk ook een afstemmen op de geest en daardoor verkrijg je een intuïtief inzicht waardoor je interpretatie beter wordt en waardoor dus ook dat wat je zegt beter klopt. Het zijn heel curieuze zaken.

Als de menselijke geest aan het werk is, dan zijn de verschijnselen daarvan voor een mens niet altijd even aanvaardbaar. Als u op aarde iets ziet wat u heel erg leuk vindt en u gaat daar achter aan, dan kan het heel goed zijn dat uw geestelijk ego erkent: dit is niet juist. Dit is zodanig tegengesteld aan mijn gerichtheid, dat het daardoor weer een soort harmonie vormt. Uw geest werkt dus corrigerend in. Dat kan allemaal heel aardig worden verklaard.

Als u een dergelijke impuls heeft, dan zoekt u zich onbewust te frustreren; u zoekt dus zelf die dingen op waardoor het onmogelijk wordt om datgene te doen wat u denkt te willen doen. De kwestie waardoor wij onszelf tegenwerken, wordt dan heel vaak teruggebracht tot freudiaanse impulsen. Je bent op je moeder verliefd geweest en daarom geef je de ander een pak slaag, opdat hij - omdat hij sterker is - jou een pak slaag kan geven of iets dergelijks. Ik vind het tamelijk gezocht.

Maar uw eigen geest kan voortdurend actief ingrijpen. Dat wil zeggen: zij kan uw leven niet helemaal domineren, maar zij kan u ertoe brengen om uzelf a.h.w. te frustreren en te bestraffen, doordat uw wil te veel op één punt is gericht en daarmee de rest gemakkelijker is te beïnvloeden. Op dezelfde manier kan uw geest u ook stimuleren. Wat dat betreft, zijn er ook heel vreemde zaken.

Er zijn mensen, die menen dat zij werkelijk wel redelijk gelukkig en prettig leven. En dan, zonder enige aanwijsbare reden, ontstaat er onrust. Dan denk je: nu ja, dat zal zijn tijd wel duren. Maar het wordt steeds sterker. Op een gegeven ogenblik is er een kritieke periode en knapt de zaak af. Dan gooi je ineens deze manier van leven overboord en je begint aan iets anders, terwijl je het eigenlijk niet eens aandurft.

Maar op dat moment word je zodanig door impulsen overspoeld dat het eenvoudig gebeurt. Dan kun je zeggen: Dat is dom of: dat is erg verstandig. Neen, in feite was dat weer uw eigen geest, die aan het werk was en die een niet aanvaardbare reeks ontwikkelingen afkapt.

Zo kunnen we doorgaan. Er zijn altijd wel van die dingen en het is erg moeilijk om daarvan precies te zeggen of het uit de geest komt of ergens anders vandaan.

Maar als wij de geest aan het werk zien, terwijl de mens slaapt, dan zien wij weer heel iets anders. De geest is dan veel vrijer. Wij kennen natuurlijk de uittredingsverschijnselen en dat soort dingen. Maar wat de meeste mensen over het hoofd zien is: terwijl je slaapt, is er voor de geest de mogelijkheid om het onderbewustzijn opnieuw te arrangeren en te organiseren. Er is niet alleen sprake van een stimuleren van dat onderbewustzijn, het is tevens mogelijk om in dat onderbewustzijn bepaalde op de voorgrond tredende verlangens, verschijnselen of angsten te verplaatsen naar een ander gebied; en dat gebeurt dan. Zo blijkt vaak dat een mens zijn gedrag na enkele diepe slaaperioden op één punt aanmerkelijk wijzigt. Hij weet zelf misschien niet eens waarom. Hij zoekt er achteraf wel een verklaring voor. Ga je na wat er is gebeurd, dan blijkt dat in het onderbewustzijn een manipulatie heeft plaatsgevonden. En door die manipulatie verandert de mens. Dat heeft dan de eigen geest van deze mens gedaan.

In bepaalde gevallen is het ook mogelijk dat er een soort zending plaatsvindt. Ook daarin speelt de slaaperiode meestal een belangrijke rol. In die periode van rust en ontspanning wordt een dwangbeeld opgelegd. Dit beeld is beperkt, zoals de mens dat later beleeft. Misschien betekent het: ik moet voortaan beter rechts houden of iets dergelijks. Maar de praktijk daarvan is, dat je in het leven je situatie verandert en daarmee de contacten, die je met anderen maakt. Een waarde, die je normaal niet zoveel aan anderen hebt overgedragen, kan daardoor beter worden gebruikt.

Nu zijn er in onze contreien een hele hoop groepjes en grote groepen, die alle wel zoeken naar iemand die zij kunnen gebruiken. Als zij zien, dat er in een mens de mogelijkheid schuilt om b.v. mensen op andere gedachten te brengen of om mensen te helpen in een bepaalde richting die voor hen belangrijk is, dan gaan zij de geest van die mens beïnvloeden. Zij zeggen dan tegen die geest: Kijk eens, dat is jouw gerichtheid, dat is jouw bekwaamheid. Dat klopt allemaal mooi. Daarvan kun je toch gebruikmaken en bovendien heb je de vaardigheid ook nog. Waarom zouden wij niet gezamenlijk daaraan iets doen?

Zo komt er een concentratie in de geest van deze mens, waardoor ze over de krachten beschikt van andere entiteiten. Dat alles begint dan eerst flink te roeren in het onderbewustzijn, zodat uw reactievermogen een beetje verandert en daarna schuiven zij u voorzichtig a.h.w. van mens tot mens, van boek tot boek, van plaats tot plaats, totdat u precies datgene doet wat in overeenstemming is met uw wezen en uw geest en wat ook nog voor een bepaalde geestelijke groep belangrijk is. Als dat gebeurt, dan zijn er zoveel factoren aan het werk dat u het zuiver mentaal niet afkunt, zodat de geest gaat ingrijpen. Wij krijgen dan tijdens de zending een voortdurend domineren van het geestelijke deel van het ego over het materiële deel. Dan zeg je dingen zonder te weten waarom. Dan doe je dingen zonder te weten waarom. De mens zal dan voor zich misschien een vrome verklaring zoeken en zeggen: ik word geleid. Inderdaad, u wordt geleid door een deel van de persoonlijkheid dat bij de mens doorgaans niet zeer in aanzien staat. Maar die leiding is aanwezig.

Op deze wijze kun je dus ook mensen, die geestelijk geschikt zijn voor een taak, maar die om bepaalde redenen nog niet een stoffelijke inwijding kunnen doorstaan, waarbij zij zich van alles helemaal bewust zijn, toch helpen die taak te volbrengen. En elke verdienste die zij verkrijgen door die manier van handelen wordt als ervaring in de geest vastgelegd. Na de overgang zal men dus over het geheel van de feiten kunnen beschikken. Men wordt a.h.w. in de geest ingewijd, ook als dat om stoffelijke redenen hier op aarde nog niet mogelijk was.

Zo werkt de geest van de mens noest en nijver voortdurend aan het stimuleren van zijn lichaam en probeert daarin het maximum aan ervaringen, maar ook het maximum aan uiting te bereiken. Dat de geest van de mens nog wel eens wat vrije tijd overhoudt, zal u ondertussen wel gesnapt hebben. Want als u slaapt en uw geest is niet druk met u bezig, dan heeft zij een paar uurtjes vrijaf. En dan gaat zij misschien wel buurten bij anderen; dat is heel begrijpelijk. Dat is net als iemand die jonge kinderen heeft; nu slapen zij en kun je even met de buren gaan praten. Op deze manier ontstaan er contacten van geest tot geest. Maar ook heel vaak mogelijkheden om te helpen.

Misschien realiseert u het zich niet, maar er zijn mensen die uittreden en dan uitgetreden zijn helpen bij de overgang van mensen. Zij staan er veel dichterbij. Zij kunnen hen gemakkelijker bereiken en kunnen dan bij de overgang assisteren. *Wij* noemen hen vaak de Grauwe Broeders, omdat zij zich meestal manifesteren in een niet geheel wit kleed.

Zo kunt u uitgetreden tijdens uw lichamelijke slaap actief zijn. U kunt anderen helpen. Maar het is ook wel mogelijk dat u door wat u heeft beleefd, wat u heeft gedaan uzelf problemen heeft opgegeven, ook geestelijke problemen. Normaal is de geest aan de stof gebonden en moet zij werken met haar eigen inhoud. Maar nu is de geest even vrij en dat lichaam ligt daar, snurkt en reinigt zichzelf. De geest kan nu kijken, of er misschien een harmonische mogelijkheid bestaat. Is die aanwezig, dan kun je ook nog geestelijk onderricht ontvangen, terwijl het lichaam rust. De verworven kennis moet in die geest eerst weer worden verwerkt. Ze is a.h.w. een toevoeging aan een bekwaamheid, een vaardigheid of gerichtheid en komt eerst in daarop volgende perioden (dat duurt meestal 2 weken tot een jaar) steeds duidelijker tot uiting, ook in de menselijke reactie. Dan kan het gebruikt worden om het onderbewustzijn te hergroepe- ren, om inspiraties tot stand te doen komen, om kracht te verhogen en wat dies meer zij.

Misschien begint u zich nu langzaam maar zeker af te vragen, of er geen CAO bestaat waardoor uw geest voor deze overuren beloond zou kunnen worden. Tenminste de gemiddelde mentaliteit op aarde van "voor wat hoort wat" zou wel in die richting wijzen. Maar ja, u bent natuurlijk niet zo!

Harmonie wordt menselijk vertaald als geluk. Een klein beetje harmonie zou je kunnen vertalen als een meevaller of een gelukje. Naarmate de geest en de stof een juistere harmonie vinden en dus door de stof ook de geest tot uitdrukking komt, is er meer harmonie met de wereld van de geest. Maar via de wereld van de geest ook met de materie, zelfs met de lagere delen daarvan: de beestjes, de plantjes, de steentjes en weet ik wat nog meer. Dan krijgt u dus haast automatisch meevallers, die moeilijk te begrijpen zijn. Laat mij u een voorbeeld geven:

Iemand heeft een auto. Als een ander daarmee rijdt, dan doet "het kreng" het steeds niet. De eigenaar zelf zit erin en die auto rijdt als of het een nieuwe Cadillac is. Men zegt dan: Het ligt aan de chauffeur. Maar niet alleen aan zijn vaardigheid, het ligt ook niet aan de gewenning, maar het ligt wel er aan dat de chauffeur misschien beter in harmonie is met het voertuig en die harmonie ook uitdrukt in de motor, waardoor kleine afwijkingen daarin niet de kans krijgen om storend te worden.

Een ander voorbeeld: U bent in harmonie. Laten we zeggen: het is een betrekkelijk geringe harmonie, maar ze is er. U heeft iets uit de geest uitgedrukt; er bestaat op dit moment een relatie. Nu komt u bij een wegekruizing en u weet waarachtig niet (u weet wel waarheen u wilt gaan) welke weg u moet nemen. U denkt niet eens na en u kiest automatisch de goede weg. Morgen bent u niet in harmonie. U staat op datzelfde kruispunt en u zegt: "Verhijpt, dat was één van deze wegen, maar welke!" En u rijdt misschien verkeerd. Zo typerend is deze invloed. Zij maakt uit, of u kleine meevallers heeft of te- genvallers. Zij beslist a.h.w. voor een deel over dat extra wat u kunt doen en wat u kunt bereiken.

O zeker, indien u een geestelijke taak heeft en het is nodig dat u daarvoor even een extra kopje thee drinkt, dan wordt ervoor gezorgd dat u net bij een medelijdende ziel komt, die u een kopje thee aanbiedt, natuurlijk. Maar dan is het weer een kracht, die een doel heeft. Ook voor uzelf, zonder dat u zegt: daar zit een bepaalde bedoeling of geestelijke gerichtheid achter, krijgt u dat geluk, dat meevallertje. En wordt uw harmonie groter en groter, dan ontstaat er nog iets anders: de innerlijke gloed, die men geluk noemt, waardoor u a.h.w. de disharmonieën om u heen domineert of van u afwijst. Het gaat allemaal veel gemakkelijker. U kan het gemakkelijker verwerken. U kiest juister. Een gelukkig mens is meestal een mens, die uit zijn vele mogelijkheden steeds die ene weet te kiezen, die het best past bij zijn wezen en zijn behoefte. Ook dat doet de menselijke geest.

U moet niet denken, dat als u hier leeft die geest dan in u wordt geduwd ongeveer als een duveltje in een flesje om dan voorlopig daadloos in dat lichaam rond te gaan, hoogstens hier en daar de feiten registrerend. Het is soms te betreuren dat dit niet gebeurt. Stel u voor, als ik een geest had gehad, die al mijn stoffelijke daden werkelijk had geregistreerd, dan zou dat een wonderbaarlijke schelmenroman zijn geworden! Maar aan de andere kant misschien ook overbodig.

Wat u bent, is een combinatie van een stoffelijk voertuig waarin de geest zich grotendeels concentreert en manifesteert en een geest, die vanuit het stoffelijk lichaam uitgrijpt naar die onstoffelijke wereld (het z.g. hiernamaals) dat er altijd is en daar door harmonieën en disharmonieën, door het verwerven van begrippen en het gebruiken van eigenschappen u stoffelijk helpt en impulsen geeft. Gelijktijdig echter zorgt zij ervoor dat wat u bent en wat u bereikt op aarde in overeenstemming is met de noodzaken en behoeften van de geest en van het harmonisch gevoel waartoe deze geest gevoelt te behoren. Daarom kunt u altijd waar mensen zijn de menselijke geest aan het werk zien, niet alleen stoffelijk, mentaal of psychisch, maar ook supranaturaal soms in vele sferen gelijktijdig.

Als u vanuit uw denken en uw bestaan meent dat het u vaak tegenzit, dan moet u zich eens afvragen, of u misschien een andere gerichtheid bezit dan de praxis dagelijks kan verwerken. Vraag u af in hoeverre u misschien anders kunt zijn en anders kunt denken. Als u dan wat geluk vindt, wat tevredenheid, dan heeft u het bewijs dat u het goed doet. Want al zegt men vaak dat God eerst beloont na de dood (een heerlijke uitvlucht voor degenen die zien dat er hier niets van terecht komt, ook al doet iedereen wat hij zegt te doen), de feitelijke werkelijkheid is, dat het leven in zichzelf, zelfs ondanks ervaringen die anderen misschien ongeluk noemen, u voortdurend beloont voor elke harmonie met geluk, met tevredenheid, met begrip van bereiking.

Als u daaraan denkt, kunt u misschien uzelf gelukkiger maken, maar u kunt daarmee vooral ook uw persoonlijke betekenis geestelijke en stoffelijk in de wereld veranderen.

MAATSCHAPPIJ-KRITIEK.

Ik zou willen zeggen, dat er zoveel maatschappij-kritiek is in uw dagen, dat er door al die kritiek maar weinig maatschappelijks overblijft. Dat is een van de verschijnselen die kan worden verklaard door de grote geestelijke omwenteling waarin de wereld zich op dit ogenblik bevindt. De wereld bevindt zich in de overgang van het ene tijdperk naar het andere. Zij bevindt zich in de overgang van het ene teken naar het andere. Bovendien bevinden de mensen zich nog in de overgang van een schijn-welvaart naar een meer reële armoede. Deze verschijnselen bij elkaar verklaren dus wat er op dit ogenblik gebeurt.

Als wij denken over b.v. de oplossing van problemen, dan moeten wij ons realiseren: de problemen zijn niet op te lossen, omdat zij niet gesteld zijn in de termen van de tijd.

Geestelijk weten wij nu heel goed wat er aan de hand is. Wij kunnen b.v. zeggen, dat het nadeel van de omwenteling, die in uw dagen plaatsvindt, gelegen is in het feit dat een ieder tracht zo sterk op zijn gelijk te staan. Men komt niet meer tot een afwegen van verantwoordelijkheden. Men gaat uit van de juistheid van de theorie. En er zijn vele theorieën, die zodanig juist zijn dat ze toegepast de patient een overlijden hebben bezorgd.

Het is misschien zielig om het zo te zeggen, maar als ik uw maatschappelijke ontwikkeling zie, dan vraag ik mij altijd af: hoe komt het toch dat de ene mens altijd de behoefte heeft meer te zijn dan de andere mens? Terwijl beiden door hun positie veel minder mens zijn dan zij zouden kunnen zijn. En indien zij waarlijk mens zouden zijn, zij een veel menswaardiger wereld zouden kunnen opbouwen, waarin beiden hun menselijkheid zouden kunnen gebruiken om tot hogere waarden te komen. Maar ja, kom daar maar eens op. Dat gaat zo gemakkelijk niet.

U zult zich afvragen wat dat nu te maken heeft met een lezing over mens en geest. Per slot van rekening u bent mens en ik ben geest; en daarmee hebben wij al een aardig punt bereikt. Het is een dialoog. Een dialoog tussen de mens en de geest zal een oplossing kunnen geven voor een groot gedeelte van uw maatschappelijke problemen in deze tijd. Wij zouden b.v. duidelijk kunnen maken, dat het veel belangrijker is dat je iets doet dan iets weet. De meeste mensen in deze tijd weten heel veel, maar zij doen weinig. Als alle mensen net zoveel zouden doen als zij nu menen te weten, dan zou er ongetwijfeld een werkelijke overvloed op de gehele wereld kunnen bestaan; en op een zuiver vreedzame basis.

De problematiek, die wij zich zien ontwikkelen op deze manier, houdt b.v. in de opbouw en uitbouw van legers. Als u nagaat hoe vreemd het is dat de mensen, omdat zij over ontwapening confereren nog snel overgaan tot een vernieuwing van de bewapening, dan kunt u ook nagaan hoe irreëel het gehele proces is. Alleen mensen, die weten dat hun denkbeelden en hun werkelijke leefwijze niet overtuigend zijn, grijpen naar de wapens om daarmee andere te kunnen overtuigen of zichzelf te kunnen verdedigen.

Als iemand een ijzeren gordijn optrekt, dan is dat geen teken van sterkte maar van zwakte. En als iemand probeert de waarheid voortdurend weg te houden van de mensen, dan is dat ook geen teken van sterkte maar van zwakte. Uw wereld hangt van zwakheden aan elkaar. Geestelijk gezien zouden wij zeggen: Juist wanneer de zwakheden op maatschappelijk, godsdienstig en geestelijk terrein duidelijk worden, zal men in staat zijn daaraan iets te veranderen; dan is er een ontwikkeling mogelijk. Maar als ik kijk naar de manier waarop men tegenwoordig de ontwikkeling probeert te behandelen, dan doet het mij denken aan iemand die zegt: Ik ga kuikens telen, dus zet ik mijn eieren in de koelcel. Men probeert eenvoudig niet de zaken juist tot stand te brengen.

Dan komt de geest daar natuurlijk ook bij te pas. Ja, indien de geest daar niet bij te pas kwam, zou het misschien nog zieliger zijn, wie weet. De geest komt en laat iets uitlekken. Het gaat hier hoofdzakelijk om het duidelijk maken van bepaalde punten.

Bijvoorbeeld: Het is heel vreemd dat er in Rusland (het land dat zo zwaar beheerst wordt door geheimhouding en stricte discipline) de laatste tijd een aantal manipulaties van hooggeplaatsten zijn uitgelekt en schandaal hebben verwekt bij de bevolking. Het is zelfs al zover, dat zelfs de Pravda daaraan reeds drie regels heeft gewijd. En als u weet hoe lang het duurt, voordat de Pravda enige regels wijdt aan de fouten van hooggeplaatsten, dan zult u weten dat althans de geest zich door dit uitlekken niets te verwijten heeft, omdat zij een versnelling van het proces van realisatie tot stand heeft gebracht.

De geest doet natuurlijk wel eens aan politiek; dat kan haast niet anders. Niet omdat de geest van politiek houdt, maar omdat de enige manier om bepaalde dingen uit te drukken eigenlijk een gebruikmaken van de politiek betekent. Zoals je de mensen heel veel waarheden niet kunt zeggen, als je deze ernstig zegt. Maar als je ze op een clowneske wijze voordraagt, dan zijn ze ineens acceptabel. Zoals menig schrijver, die een directe kritiek op een bepaalde toestand niet aandurft, een science-fiction romannetje schrijft of iets dergelijks, waarmee hij iets in de toekomst of in het verre verleden projecteert; en dan is die kritiek ineens wel aanvaardbaar.

De geest kan het zeker niet direct doen, maar zij kan ertoe bijdragen. Wij proberen de laatste tijd een stuntje met gevleugelde woorden. U zult zeggen: Wat heb je daar aan? Ach, het helpt soms een beetje, als je zo'n gevleugeld woord onder de mensen brengt.

Bijvoorbeeld: "Nixon gekozen, de welvaart verloren." Het is een slagzin, die we in de USA gebruiken. En binnenkort misschien: "Als je wat verwacht van de Tweede Kamer, ga dan op het dak zitten." Iets voor Nederland. Of: "Als je christendom verwacht van de kerk, bidt dan God dat Hij je verlicht in je verstand."

Dat zijn van die leuzen, die wel een beetje bitter zijn, maar die aanslaan. In Rusland is er op het ogenblik een slogan, die het heel aardig doet: "Nu ja, hij is niet redelijk, want hij is lid van de Partij." En aangezien het altijd persoonlijk wordt gebruikt, doen ze daar niet veel tegen, tot nu toe. Op deze manier kun je dus wel wat tot stand brengen.

De geest probeert werkelijk in uw maatschappij beweging te brengen. Maar wat is moeilijker in beweging te brengen dan de menselijke maatschappij? De aarde zelf, indien je geen hefboom hebt. Hoe kan de aarde in beweging komen? Wel heel eenvoudig: Als de mensen leren dat uiterlijkheden over het algemeen slechts hinderpalen zijn voor het werkelijke leven, dan zijn ze al een stap verder.

Als de mensen tot de conclusie komen, dat je langer leeft wanneer je loopt, zou dat misschien ook bijdragen tot de gezondheid van de maatschappij en een vermindering van de luchtvervuiling.

Als je de mensen duidelijk kunt maken dat het niet zo belangrijk is om met atomen te goochelen als wel om menselijk gelijk te bewaren, dan zou je ook een eind verder komen. En dergelijke denkbeelden zal je de maatschappij dan ook geven.

Er zijn zo van die kranzinnige dingen van deze tijd. Zo hebben zij een denkbeeld, dat de mens steeds meer onderwijs moet hebben. Maar het blijkt, dat bij de uitbreiding van het onderwijs de wijsheid steeds meer eronder door gaat. Onderwijs blijkt vaak pretensies te scheppen, die niet gehonoreerd kunnen worden en zullen worden en bovendien een verwaandheid bevorderen waardoor men zijn werkelijke mogelijkheden niet eens meer gebruikt. Dat is natuurlijk een dwaze situatie. Ik zou zeggen: onderwijs moet doelmatig zijn. En doelmatig onderwijs betekent voor mij, dat het voor de mens helemaal niet belangrijk is te weten wanneer Karel de Kale heeft geleefd en wat Karel de Stoute

allemaal voor stouts heeft uitgahaald. Het is ook helemaal niet zo belangrijk dat zij weten hoe de hele wereld in elkaar zit. Dat beetje aardrijkskunde kunnen ze altijd wel uit de krant leren. Maar het is wel belangrijk, dat zij weten wat hun medemens van hen verwachten. En dat leren zij niet!

De mensen worden opgeleid tot belangrijke leden van het "establishment" en zij mogen dan als student natuurlijk een tijdlang provoceren, dat hoort erbij, voordat zij aan hun groot salaris kunnen beginnen. Maar wat men zich niet realiseert, is dat studeren op zichzelf niet belangrijk is. Belangrijk is, dat men zich geroepen voelt, dat men zelfs offers wil brengen, om te bereiken, want alleen dan zal men het bereikte ook goed gebruiken. Alles wat men voor niets krijgt, gooit men weg. Alleen datgene wat men heeft verworven of wat de uitdrukking is van iets wat men verwerft, dat zal men respecteren. Dat geldt ook voor uw leven, uw bestaan, uw persoonlijke mogelijkheden. Naarmate men minder afhankelijk is van zijn prestaties, is men minder geneigd om te presteren. Naarmate we minder geneigd zijn te kijken naar wat ons werkelijk interesseert, naar wat wij werkelijk willen zijn en bereiken, zullen wij meer uiterlijkheden bereiken en in feite werkelijk minder betekenen.

Is het eigenlijk niet krankzinnig dat nu politiek een carrière kan zijn, dat religie een carrière kan zijn? Op het ogenblik, dat politiek een carrière wordt, wordt het een spel dat wordt gespeeld om een rangorde en is het niet meer de uitdrukking van een maatschappelijk geheel. Op het ogenblik, dat carrière een kerk gaat beheersen, gaat het niet meer om de mogelijkheid van het werkelijke geloof, maar om de handhaving van de geloofsorde waarin verder carrière wordt gemaakt. Als je dat gaat begrijpen, dan moet je dat ook veranderen.

De geest is er druk mee bezig. Wij doen het aan alle kanten. Soms stoten wij onze neus. Maar aangezien onze neus niet stoffelijk is, valt dat mee. Soms ook hebben wij resultaat. Op het ogenblik zijn wij in Nederland bezig - ik mag dat rustig zeggen - met een actie waar heel veel mensen steil van achterover zullen slaan, als ze slaagt. Wij zijn namelijk bezig te proberen het gehele ambtelijke apparaat op efficiency te laten doorlichten. Eens kijken of het niet beter kan. Nu als dat gebeurt, dan ben ik ervan overtuigd dat het voor veel mensen een aardbeving is. Maar het betekent gelijktijdig dat het geheel van een bureaucratische maatschappij wordt teruggebracht tot een maatschappelijke werkelijkheid en niet tot een op zichzelf bestaand lichaam, dat in feite niets meer met de maatschappij te maken heeft en dat alleen ten aanzien van die maatschappij nog functioneel zal zijn zo nu en dan, maar dat op zich geen doel meer is van die maatschappij.

Al deze dingen houden natuurlijk in, dat de geest op aarde steeds weer inspirerend optreedt op punten waar die inspiratie niet erg wordt gewaardeerd. Als ik denk aan wat ik de laatste tijd zelf heb gedaan. Hoeveel gemene dingen ik heb geïnspireerd - niet om gemeen te zijn, maar doodgewoon om eens een balletje aan het rollen te brengen hier en daar - dan zoudt u heel verbaasd kijken. Ik vind dat niet leuk. Ik zou veel liever gewoon een grapje maken en verder gaan. Maar het kan niet anders. Wij moeten steeds weer proberen iets te doen aan de mensheid, omdat zij in een maatschappij, die steeds meer probeert zichzelf vast te zetten in een soort imaginaire welvaart-orthodoxie, op een gegeven ogenblik alle geestelijk en stoffelijke ontwikkeling zou kunnen stilzetten.

Het is voor de geest belangrijk, dat deze wereld ook een school blijft, vanwaaruit de mens verder kan gaan.

Nu zit men zich af te vragen wat voor gemene dingen ik wel gedaan zou hebben. Ik kan dat begrijpen. Een mens hoort graag van ongelukken, niet van dagen dat er niets gebeurt. Wat ik gedaan heb, is onder meer dit:

Ik heb een generaal ertoe gebracht een aantal blunders te maken in het bijzijn van zijn ondergeschikten. Niet dat dat zo moeilijk is, maar in dit geval was het noodzakelijk.

Ik heb een belangrijk leider van een bijna misdadige groepering ertoe gebracht

enkele maatregelen te nemen, die hem in conflict hebben gebracht met de gemeenschap waarin hij handelend optreedt. Dat was ergens in Europa. Daarmee hoop ik te bereiken dat ook het werk van vele anderen, die daaraan meedoen, ertoe leidt dat deze ondergrondse machtsconcentratie wordt ontmaskerd, dat de mensen gaan begrijpen wie er in feite het een en ander heeft te zeggen

Dan heb ik bovendien in Nederland een paar defensie-technische zaken laten uitlekken. Daarna ben ik ook bezig geweest in Engeland. Alleen maar omdat hier over het leven van de mensen wordt beschikt zonder dat zij er zelf iets vanaf weten. Ik heb nog een paar dingen gedaan, maar dit is wel genoeg, vind ik.

Waarom is dat nu zo belangrijk? Het is belangrijk, omdat de mensen moeten begrijpen dat zij zelf verantwoordelijkheid moeten dragen, dat zij niet zonder meer alle aansprakelijkheid kunnen delegeren. Dat de mensen zelf het slachtoffer worden van de laksheid waarmee zij reageren op anderen.

Er worden door andere entiteiten over deze wereld op het ogenblik heel wat ongelukken en dergelijke geproduceerd waarbij overigens menselijk weinig schade geschiedt, alleen maar om duidelijk te maken aan welke gevaren de mensheid zich blootstelt. Men wil de mensen wakker schudden voor een maatschappij, die langzaam maar zeker de strop wordt, waarin de mensheid wordt gewurgd. Dat wil niet zeggen, dat die verandering in een of twee jaren komt.

Als ik denk aan het doorlichten van de Nederlandse ministeries, dan denk ik dat voordat er een rapport uitkomt het dan ongeveer 1980 is. Voordat ze er iets mee doen (het gaat twee keer de ijskast in) wordt het wel 1988. Voordat het resultaat heeft zal het misschien het jaar 2000 zijn. Ja, de politieke ijskast is meestal diepvries.

Indien wij het geheel van uw maatschappij kritisch bezien, dan komen wij tot de conclusie, dat - terwijl de mens langzaam maar zeker de mogelijkheid krijgt om meer mens te worden - er gelijktijdig in het milieu steeds meer factoren optreden, die hem een werkelijk hanteren van zijn menselijkheid en een werkelijk besef van zijn menselijke verantwoordelijkheid zoals van zijn waardigheid onmogelijk maken. Wij geloven dat wij kunnen bijdragen tot die verandering.

Er zijn in uw wereld heel veel dingen die goed zijn, die mooi zijn. Daar komen wij niet aan. Integendeel, die beschermen wij en we zullen ze bewaren. Daarvoor zullen wij alles doen wat mogelijk is. Zoals u binnenkort wel zult horen dat er bij een aardbeving wonderbaarlijk genoeg één oudere kerk praktisch gespaard is gebleven, terwijl er rondom ruïnes zijn. Dat hebben we gedaan om iets te handhaven: een sfeer en een schoonheid die daar bestaan.

Wij houden ons met uw wereld bezig. Maar het belangrijkste voor ons is toch wel: het in beweging brengen van de mens. De overtuiging is bij ons: de mens kan in deze tijd slechts bewuster worden, indien hij zich niet afwendt van de wereld, maar als deel van de wereld zich meer bewust wordt van zijn eigen kracht, zijn eigen mogelijkheid en zijn verantwoordelijkheid voor zijn daden en voor de mogelijkheden, die hij anderen biedt.

:--:~: